

Předpokladem, aby bylo užito ustanovení §u 265 tr. ř., jest právní možnost, aby sbíhající se trestní věci byly jednotně vyřízeny. Tomu není tak, konkuruje-li cizozemský rozsudek o trestném činu, pro nějž jest pravomoc tuzemského soudu vyloučena.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v X., pokud jím byl obžalovaný A. K. pro zločin podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. odsouzen podle §u 203 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 22. prosince 1921 č. 471 Sb. z. a n. čl. I. zák. ze dne 12. prosince 1923 č. 259 Sb. z. a nař. s použitím §u 55 tr. z. a se zřetelem na ustanovení §u 265 tr. ř. odsouzen do dalšího trestu těžkého žaláře na 6 měs., měsíčně 2 posty zostřeného a doplněného, rozsudek soudu první stolice ve výroku, jímž byl trest vyměřen za použití §u 265 tr. ř., zrušil a obžalovaného odsoudil podle §u 203 tr. z. a §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921 č. 471 Sb. zák. a nař., pokud se týče článku I. zákona ze dne 12. prosince 1923 č. 259 Sb. zák. a nař. s použitím §u 55 tr. zák. ku trestu těžkého žaláře 10 měsíců zostřeného a doplněného jedním postem měsíčně.

Z d ů v o d ů: Zmateční stížnost napadá právem rozsudek soudu první stolice důvodem zmatečnosti podle §u 281 čís. 11 tr. ř. vytýkajíc nalézacímu soudu, že použiv při výměře trestu ustanovení §u 265 tr. ř. vybočil ze své moci trestní.

Podle §u 34 tr. z. má zločinec, jenž spáchal více zločinů jsoucích předmětem téhož vyšetřování a odsouzení, býti potrestán podle toho zločinu, na který jest uložen přísnější trest, přihlížeje však ke zločinům ostatním. Ve shodě s tím stanoví § 56 tr. ř., že klade-li se obviněnému za vinu několik trestných činů, jest konati trestní řízení pro všechny současně u téhož soudu a jest o všech vynésti jeden konečný rozsudek. Takovéto jednotné vyřízení není však v praxi vždy možné nebo náhodou k němu nedojde a v takových případech přichází k místu §u 265 tr. ř., aby uplatnil shora uvedenou zásadu materiálního práva § 265 tr. ř. dlužno tudíž ve spojení s §em 34 tr. z. vykládati v ten rozum, že v případech, které podle všeobecných zásad bylo společně vyřídit, které však byly vyřízeny rozsudky rozdílnými, výměra celkového trestu nesmí převyšovati trest, na který by se uznalo, kdyby v úvalu přicházející trestné činy byly bývaly předmětem jediného odsouzení. Právní možnost, aby sbíhající se trestní věci byly jednotně vyřízeny, je tudíž nutným předpokladem pro použití §u 265 tr. ř. V tomto případě

přichází jako konkurující v úvahu rozsudek cizozemský, kterým cizinec pro zločin v cizozemsku spáchaný byl odsouzen a který tudíž se týká trestného činu, ohledně něhož tuzemskému soudu nehledíc k výjimečnému ustanovení §u 40 tr. z., jež tu nemá místa, podle § 59 tr. z. pravomoc nikdy příslušet nemůže. Jelikož tu podle toho, co bylo uvedeno, není zmíněného podstatného předpokladu §u 265 tr. ř., nelze tohoto ustanovení zákona zde použítí.

Tím jsou vyvráceny i důvody, jimiž nalézací soud použití posléze citovaného ustanovení zákona se snaží ospravedlniti. Ustanovení §u 36 tr. z. dovolává se soud prvě stolice neprávem, neboť to týká se výhradně tuzemců, kteří spáchali zločin v cizozemsku.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 25. září 1925
č. j. Zm I 553/25-5.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

ПРАВО, СОВЕТСКОЙ РОССИИ — ПЛАМЯ — 1925.
А. В. Маклецов: УГОЛОВНОЕ ПРАВО, II. 138 a d.

Autor pojednává v této stati systematicky o sovětském hmotném tr. právu, přihlížeje k soudobé ruské literatuře i k praktickému provádění zákona. Podávám zde ve stručném výtahu nejvýznačnější zvláštnosti ruského tr. práva, jež v mnohých směrech není daleko tak radikálním jako italská osnova z r. 1921.

Sovětské tr. právo jest kodifikováno v zákoně z 1. června 1922. (P o z n. R. 1925 byla vydána osnova tr. zákona, jež odstraňuje veškeru starou terminologii a zavádí mnohé radikální změny. Srov. Nové Rusko, Roč. I., č. 9, str. 227 a d.)

STZ vyšel se zpětnou působností; vztahuje se i na tr. činy, spáchané před jeho vydáním, pokud soud se jimi ještě nezabýval. STZ nezná institutu právní pomoci. Neuznává zásady »nullum crimen sine lege«; soud totiž může pomocí analogie rozšířiti trestnost na činy, jež v zákoně za trestné prohlášeny nejsou. Čl. 6 STZ prohlašuje za zločin »každé obecně nebezpečné jednání neb opominutí, jež ohrožuje základy sovět. zřízení a práv. řád, ustanovený dělnicko-rolnickou vládou pro přechodnou dobu ke komunistickému zřízení«. STZ zná jen jednu kategorii tr. činů: zločiny (преступления). Čl. 7 stanoví, že nebezpečnost osoby projevuje se spácháním činů škodli-